

Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνωφέλευτος. β) Ἀσθενικός, ἀδύνατος, ἀνάξιος πρὸς ἐργασίαν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Σάμ. Χίος: Ἀνηφέλειτος πρέπει νά 'ναι κ' εὐτὸς ὁ καμένος Ἀπύρανθ. Συνών. ἀδιαφόρετος 1β, ἀνώφελος 2. γ) Ἀκατάστατος, ἄχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Θράκ. (Κομοτ. Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ.): Τρανός κί ἀνωφέλειτος Καστορ. Ἀνίφραντους κί ἀνιφέλιτους Μάδυτ. Ἀνιφέλιτου κουρμί Κομοτ. Πβ. ἄγαρθος. 2) Ζωηρός Πόντ. (Σάντ.) 3) Ἀνόητος, τρελλὸς Κύπρ. 4) Παθ. Ὁ μὴ ὠφελούμενος Πόντ. (Κερασ.)

άνωφελιά ἢ, Θράκ. (Σιρέντζ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνώφελος.

1) Ἐλλειψις χρησιμότητος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πβ. *ἀνωφελωσύνη. 2) Ἀδιαθεσία Θράκ. (Σιρέντζ.)

άνώφελος ἐπιθ. Κέρκ. Κρήτ. Μήλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Τριφυλ.) Πόντ. (Οἶν.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ. 48 — Λεξ. Περιδ. Ἡπίτ. Βλαστ. ἀνούφελος Μύκ. ἀνάφελος Κύθηρ. ἀνέφελος Κέρκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀνώφελος.

1) Ἀνωφελής, ἄχρηστος ἐνθ' ἄν.: Ἀνάφελος ἄθρως εἶναι Κύθηρ. Ἀνθρώπος ἀνέφελος καλύτερα νὰ πεθάνῃ Γαλανᾶδ. Λίγα ξέρει καὶ καλά, ὅχι πολλὰ κί ἀνώφelia Ἀρκαδ. Δεντρά ἀνέφelia Κέρκ. Εἶναι ἀνέφελος ὁ καημένος Μάν. || Ποίημ.

Λῶσ' τὴν πλάτη, δῶσ' τὰ χέρια σου, | Γύφτε ἀνώφelia, ἀκαμάτη ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 347 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 12) «μὴ δώσης πρᾶγμ' ἀνώφελον εἰς πορνοκατηλεῖα». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνωφέλευτος. 2) Ἀδύνατος, ἀσθενικός, καχεκτικός Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.): Ἀνέφελον παιδί Νίσυρ. Τὰ παιδιὰ μας εἶναι μικρὰ κί ἀνέφelia Μάν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνωφέλιτος 1β.

***άνωφελωσύνη** ἢ, ἀνεφελῶσύνη Πόντ. (Κερασ.) ἀνεφελῶσυνά Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνώφελος.

Βλάβη, ἀδικία: Ἀσ' τὴν ἀνεφελῶσύνην 'νι' ἔβγων; (τί βγαίνει, τί καλὸν προκύπτει ἐκ τῆς ἀδικίας; Τὸ ἔβγων' ἀντὶ ἔβγων' διὰ τὸ προηγούμενον ντό;) Πβ. ἀνώφelia.

άνωφλέα ἢ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνώφλι.

Ὑπέρθυρον, ἀνώφλιον: Παροιμ. Ἀντὶ νὰ σιεῖται ἡ ἀνωφλέα, σιεῖται ἡ κατωφλέα (ἐπὶ τῶν μεμψιμοιρούντων ἐπὶ ζημιά, ἐνῶ αὐτοὶ ἐζημίωναν). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνώφλι 1.

άνώφλι τό, ἀνώφλιον Κύπρ. ἀνώβλιον Κύπρ. ἀνώφλιο Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Μήλ. Νάξ. Ρόδ. Σῦρ. ἀνώφλιον Θεσσ. Σκόπ. ἀνώφλιο Κρήτ. ἀνωφίλιο Κέρκ. Κρήτ. Χίος (Καλαμ.) ἀνώφλιο Κέρκ. Κύθηρ. Κρήτ. ἀνώφλιο Ἀνδρ. ἀνιώφλιο Τήν. ἀνιώφλιο Κύθηρ. ἀνέφλιο Μεγίστ. ὠφίλιο Νάξ. (Σαγκρ.) ὠφίλιο Κέρκ. ἀνώφλιν Κύπρ. ἀνώφλι κοιν. ἀνώφλ' Εὐβ. (Στρόπον.) ἀνώβλι Ἰκαρ. — Λεξ. Βλαστ. ἀνέφλ' Θράκ. (Κομοτ.) ἀνώφλιος ὁ, Ἡπ. (Κόνιτσ.) ἀνώφλιους Μακεδ. ἀνώφλιους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνώφλιον. Ὁ τύπ. ἀνώφλιν ὡσαύτως μεσν.

1) Δοκὸς ἢ πλάξ ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τῶν παραστάδων τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου, ὑπέρθυρον κοιν.: Τ' ἀνώφλι τῆς πόρτας κοιν. Εἶνι χαμ'λή ἢ πόρτα κί βρῖσξ' τοῦ κιφάλι μ' ἀπάνον 'ς τ' ἀνώφλιον Σκόπ. Χτύπ'σι τοῦ κιφάλ' μ' 'ς τοὺν ἀνώφλιον Κοζ. || Παροιμ. Ἀν μὲν χτυπήσῃ ὁ ἄθρως 'ς τ' ἀνώ-

φλιον, ἐν θωρεῖ τὸ κατώφλιον (τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα) Κύπρ. Χτ'πῶ τοὺν ἀνώφλιον ν' ἀκούσ' οὐ κατωφλίους (ἐπὶ ἐμμέσον εἰδοποιήσεως) Μακεδ. Σειοῦνται τ' ἀνώφλια, σειοῦνται καὶ τὰ κατώφλια (ἐπὶ τῶν μεμψιμοιρούντων ἐπὶ ἀδικία, ἐνῶ αὐτοὶ ἠδίκησαν πβ. συνών. παροιμ. ἐν λ. ἀνωφλέα) Κάρπ. Συνών. ἀνωθύρι, ἀνωφλέα, ἀπαρωθύρι, ἀπανώφλιο, ἀντίθ. κατωθύρι, κατώφλι.

β) Γεῖσον ἐξέχον τοῦ ὑπερθύρου τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου, ἐστίας κττ. Σίφν. γ) Εἶδος ραφιοῦ ἄνωθεν τῆς θύρας ἢ παραθύρου Νίσυρ. 2) Τὸ ξύλον τὸ παρεντιθέμενον ὀρίζοντιως ἐντὸς τοῦ τοίχου κατὰ τὴν οἰκοδομὴν πρὸς καλύτερον σύνδεσμον καὶ στερέωσιν Ἰκαρ. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. ξυλοδεσιά, χατίλι.

άνωφλιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνώφλι.

Θέτω ἄνωθεν τῶν παραστατῶν τῆς θύρας τὸ ὑπέρθυρον, τὸ ἀνώφλιον.

άνωφλοκάτωφλο τό, Σίφν. ἀνωφλοκάτωφλο Κρήτ. (Βιάνν.) ἀνιφλονκάτουφλου Θράκ. (Αἰν.) ἀνιφλονκάτιφλου Θράκ. Ἰμβρ. ἀνεφοκάτεφλο Νάξ. (Δαμαρ. Φιλότ.) ἀνεκάτωφλο Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνώφλι καὶ κατώφλι. Ὁ τύπ. ἀνεκάτωφλο κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ ἀνεφλοκάτωφλο ἀποβληθείσης ὀλοκλήρου τῆς συλλαβῆς φλο. Καὶ ὁ τύπ. ἀνεφοκάτεφλο κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ ἀνεφλοκάτεφλο, ἀποβληθέντος τοῦ πρώτου λ.

Τὸ ἀνώφλιον καὶ κατώφλιον ὁμοῦ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ποῦ ν' ἀνεστενάξουνε οἱ bod'κοὶ 'ς τ' ἀνεφοκάτεφλα τοῦ σπιτιοῦ σου! (ἀρά) Δαμαρ. || Ἄσμ.

Κ' εἶνι τ' ἀνιφλονκάτουφλα γιρόντων οἱ κονγκάλις (ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χάροντος) Αἰν.

Ἡ εὐχή τοῦ πεθεροῦ σου 'ς τὰ καδούγια τοῦ σπιτιοῦ σου κ' ἡ εὐχή τοῦ πεθεροῦ σου 'ς τ' ἀνεκάτωφλά σου Θήρ.

ἄξ ἐπιφών. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Κυδων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄξι Αἰγιν. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. κ. ἄ.) ἄξε Κρήτ. ἄξις Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) ἄξιμος Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάλυμν. ἄξ'νους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κυδων. Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) ἄξιμά Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη. Ὁ τύπ. ἄξιμος ἐκ συσχετισμοῦ πρὸς τὸ ξινός, ὁ δὲ τύπ. ἄξιλιὰ πρὸς τὸ ξυλέα.

Ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν λεγόμενον εἰς ἔκφρασιν ἀποδοκιμασίας πρὸς ἀπαντῶντας διὰ τοῦ ἀγροίκου ἂ ἀντὶ τοῦ ὀρίστε ἢ καὶ πρὸς ἐκφράζοντας ἀπλῶς ἔκπληξιν διὰ τοῦ ἂ! ἐνθ' ἄν.: Ἀ; — Ἀξ κί ἄξ'νους! Κυδων. Ἀξί καὶ ξερό! Κορινθ. Ἀξίς τθαί ξερός! Κύπρ. Ἀξίς καὶ τέσσαρα! Κεφαλλ. Ἀξίς καὶ ν' ἀνοίξῃς! Κεφαλλ. Κρήτ. Ἀξ'νους κί ἀπούξ'νους! Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀξ'νους τσι ξιρός! Κυδων. Ἀξιλιὰ καὶ κόφιμο! Ἡπ.

ἀξαγγωνίζομαι, περὶ τούτου ἀναγραφέντος ὡς συνων. τοῦ ἀγγωνίζω ιδ. ξαγγωνίζομαι.

ἀξάγκλυσις ἢ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξάγκλυστος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πβ. ἀ- στερητ. 1β.

Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις χτενισμένος ἐνθ' ἄν.: Τοὺν ἔφαι ἢ ἀξάγκλυσιὰ αὐτόνι Αἰτωλ. Συνών. ἀχτενισιά.

ἀξάγκλυστος ἐπιθ. ΣΠασαγιάνν. ἐν Νουμᾷ 233, 4 ἀξάγκλυστους Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀξάγκλυνος Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Συκεῖα Κορινθ.) ἀξάγκλυνος Κεφαλλ.